

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้ยืนยันว่าชาติไทยนั้นมีแบบอย่างของวัฒนธรรมของตนมาตั้งแต่เดิมก่อนที่จะรับเอาอารยธรรมของอินเดีย และชาวจีน ๑ เข้ามาใช้ ได้แก่ การต่อสู้ป้องกันตัวโดยการใช้กระบี่กระบอง การฟันดาบ การต่อมวย ๑ ความเชื่อในเรื่องภูติผีวิญญาณ การรักษานบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๑ การที่มีวัฒนธรรมที่ซับซ้อน และกินเวลายาวนานได้ค่อย ๆ หล่อหลอมวัฒนธรรมต่าง ๆ ทีละน้อย ๆ แล้วเจียระไนรูปแบบของวัฒนธรรมไทยออกมาให้เหมาะสม มีลักษณะกลมกลืนกับคนไทย ซึ่งทำให้ชาติไทย ซึ่งเป็นชาติเดียวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีได้ตกเป็นอาณานิคมของประเทศทางตะวันตกในยุคล่าอาณานิคมประมาณศตวรรษที่ ๑๙ ซึ่งนับได้ว่าชาติไทยเราได้มีมรดกทางสังคมซึ่งได้แก่ วัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์และเป็นศักดิ์ศรีของชาติมาช้านาน (คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, ๒๕๒๕: ๗) จวบจนกระทั่งทุกวันนี้

ปัจจุบันสภาพของสังคมไทยกำลังอยู่ในระยะการเปลี่ยนแปลงโดยมีสาเหตุจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และสังคม ซึ่งหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช (นวลศิริ เปาโรหิตย์, ๒๕๑๔: ๑๙๗) ได้กล่าวไว้ว่า "สังคมไทยนั้นมีลักษณะที่สับสนขาดความอยู่ตัว คือมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นไม่หยุดยั้ง สังคมไทยเปรียบเสมือนเรือที่กำลังอยู่บนกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก" นอกจากนั้นการไหลบ่าของวัฒนธรรมตะวันตกซึ่งเนื่องมาจากการที่ไทยได้เริ่มเปิดประเทศในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้รับเอาอารยธรรมตะวันตกเข้ามาอย่างจริงจัง ซึ่งการเปิดประเทศในครั้งกระโน้น เป็นผลมาจากแรงผลักดันภายนอกและกุศโลบาย การเห็นการณ์ไกลของผู้นำประเทศที่ต้องการจะรักษาชาติไทยไว้ให้พ้นจากการเป็นอาณานิคมของต่างชาติ (คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, ๒๕๒๕: ๔) และจากอิทธิพลของสื่อสารมวลชน

การขยายตัวด้านการศึกษา การรับเอาความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามา โดยเฉพาะวัฒนธรรมตะวันตกที่เข้ามามีบทบาททำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทั้งทางด้านวัตถุและจิตใจในเด็กวัยรุ่น ซึ่งกำลังอยู่ในระยะของการสร้างความเชื่อมั่นและสร้างปรัชญาชีวิต เพราะการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกนั้นมิได้ค่อยเป็น ค่อยไป โดยมีอิทธิพลต่อความคิดทัศนคติ รวมทั้งการแต่งกายและความประพฤติของ เด็กวัยรุ่นเป็นอย่างมาก วัยรุ่นจะมองวัฒนธรรมไทยบางอย่างเป็นเรื่องของการ ล้าสมัย แต่หันไปนิยมวัฒนธรรมตะวันตกแทน เช่น คนตรี การเดินรำ การพูด แม้กระทั่งการวิพากษ์วิจารณ์ผู้ใหญ่ (ชนิดา วัยวุฒิ เกียรติ ๒๕๒๔: ๒) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสาเหตุที่ทำให้วัฒนธรรมไทยเสื่อมโทรมลง ซึ่งความเสื่อมโทรมทาง วัฒนธรรมนั้นหมายถึง ความเสื่อมโทรมของชาติด้วย

การเลิกวัฒนธรรมของตัวเอง จะ เป็นด้วยวิธีทางใดก็ตามจะต้องเป็น การพยายามเลิกล้มทำลายชาติไปแน่นอน เพราะวัฒนธรรม เป็น เครื่องแสดงถึง คุณลักษณะของชาติ หากวัฒนธรรมของชาติใดถูกแทรกซึม เปลี่ยนแปลงให้เหมือนกับ วัฒนธรรมของชาติอื่น ก็อาจกล่าวได้ว่า ชาตินั้นถูกกลืนโดยวัฒนธรรมในที่สุดก็จะ ไม่มีอะไรหลงเหลือแสดงความเป็นชาตินั้นเลย (พูนพิสมัย ดิศกุล ๒๕๑๘: ๓)

การที่จะรักษาวัฒนธรรม เดิมของตนไว้ หรือรับเอาวัฒนธรรมใหม่ เข้ามาขึ้นอยู่กับ ทัศนคติของบุคคลเป็นสำคัญ ฉะนั้นบทบาทในการ สร้างเสริมทัศนคติของบุคคลนั้นย่อม ขึ้นอยู่กับการให้การศึกษาเป็นสำคัญด้วย ดร.ธำรง บัวศรี ได้กล่าวไว้ว่า "การ วางแผนการศึกษาของชาตินั้น ส่วนหนึ่งที่จะต้องคำนึงถึงก็คือ ปัญหาสังคม และ วัฒนธรรมซึ่งการแผ่กระจายของวัฒนธรรมตะวันตก ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เป็นเหตุให้มีการขัดแย้งสัง เเลใจ เกิดปัญหาว่าทุกอย่างจริงจะประสานวัฒนธรรม เก่ากับวัฒนธรรมใหม่ให้เข้ากันได้ และถ้าไม่รู้จักปรับปรุงแก้ไขให้วัฒนธรรมประสาน กันได้อย่างเหมาะสมกับสมัยและ เหตุการณ์แล้วอาจถูกวัฒนธรรมอื่นที่มีอิทธิพลเหนือกว่า กลืนไป ทำให้สูญเสียเอกราชของชาติได้ง่าย (คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ๒๕๒๔: ๔๐)

การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนา ประเทศในด้าน เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง สังคม และวัฒนธรรม เพราะ การพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวต้องอาศัยกำลังคนเป็นปัจจัยสำคัญ และกำลังคนจะมี

ประสิทธิภาพ ย่อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา (ปีน มาลากุล ๒๕๑๘: ๖) แม้ว่าการศึกษาไม่ใช่ยาเอนกประสงค์ที่จะแก้ปัญหายุคอย่างใด แต่ การศึกษาก็มีส่วนที่จะช่วยแก้ปัญหายุค และโน้มนำกำลังคนไปสู่แนวทางที่พึง ประสงค์ได้ ถ้าเราจัดการศึกษาให้เป็นในแนวทางที่ถูกต้อง (ลิปพนนท์ เกตุพิศ ๒๕๑๘: ๒๘) ฉะนั้นการที่จะให้คนในชาติมีความรู้ควม เข้าใจในเรื่องวัฒนธรรม แล้วก็ต้องอาศัยการศึกษา เป็นสื่อในการพัฒนา เพื่อการดำรงรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม อันดีของชาติไทยเรานั่นเอง

วิทยาลัยครูเป็นสถาบันระดับอุดมศึกษา ถ้าหากมองดูระบบอุดมศึกษาก็ จะพบว่า สถาบันระดับอุดมศึกษาจะมีบทบาททางด้านการสอน การวิจัย การบริการ สังคม และการถ่ายทอด ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม (สุภรณ์ ศรีพหล, ๒๕๑๘: ๔๗) และจากพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พุทธศักราช ๒๕๑๘ มาตรา ๕ ได้บัญญัติไว้ว่า "ให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันการศึกษา และวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา วิชาการ และผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ส่งเสริมวิชาชีพและวิทยฐานะของครูอาจารย์ และเจ้าหน้าที่ผู้บริหารการศึกษาทำนุบำรุงวัฒนธรรมท้องถิ่นและให้บริการทางวิชาการ แก่สังคม" (ราชกิจจานุเบกษา ๒๕๑๘: ๒๔)

กรมฝึกหัดครูได้ตระหนักถึงความสำคัญในบทบาทและภารกิจเหล่านี้ เป็น อย่างดี โดยเฉพาะในด้านการทำนุบำรุงวัฒนธรรมท้องถิ่น กรมฝึกหัดครูจึงได้สนับสนุน ให้วิทยาลัยครูดำเนินการส่งเสริมทำนุบำรุงวัฒนธรรม โดยจัดหางบประมาณ เกี่ยวกับการ ส่งเสริมวัฒนธรรม ไปให้วิทยาลัยครูดำเนินการในด้านนี้ทุกปีทั่วประเทศ มากบ้าง น้อยบ้างตามความสำคัญของโครงการ ซึ่งขึ้นอยู่กับเงินที่ได้จากสำนักงบประมาณ (สำนักงานเลขาธิการกรม ๒๕๒๔: ๕๖) และเพื่อให้บทบาทด้านการทำนุบำรุง วัฒนธรรมท้องถิ่นนี้เป็นบทบาทที่แท้จริง และมีผลในทางปฏิบัติ โดยให้สอดคล้องกับ นโยบายของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และกระทรวงศึกษาธิการ ตามสภาพดังกล่าวแล้ว กรมฝึกหัดครูจึงได้กำหนดแผนงานด้านวัฒนธรรมให้ชัดเจน ยิ่งขึ้น เพื่อเป็นแนวในการปฏิบัติภารกิจและบทบาทที่มีอยู่ของวิทยาลัยครูด้านวัฒนธรรม ไว้ ดังนี้ "ให้จัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมขึ้นในวิทยาลัยครู ทำหน้าที่ส่งเสริมประสานงานด้าน วัฒนธรรม มุ่งเน้นด้านการศึกษา ค้นคว้าวิจัยด้านวัฒนธรรม สาขาต่าง ๆ ในท้องถิ่น และจัดตั้งหอวัฒนธรรมท้องถิ่นขึ้น" (สำนักงานเลขาธิการกรม ๒๕๒๔: ๑๓)

จากการวางแผนของกรมการฝึกหัดครู จะเห็นว่ามุ่งให้วิทยาลัยครูแต่ละวิทยาลัยดำเนินงานด้านวัฒนธรรมของท้องถิ่นที่สถาบันนั้น ๆ ตั้งอยู่ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้มุ่งเฉพาะเขตภาคกลางเท่านั้น ซึ่งเป็นภาคที่มีวัฒนธรรมเก่าแก่มากเพราะเป็นภาคที่มีเมืองหลวงของประเทศตั้งอยู่ และเป็นภาคที่รวมแหล่งความเจริญต่าง ๆ ไว้มากมาย เช่น การศึกษา และเป็นภาคที่มีความเจริญทางด้านเศรษฐกิจสูง ซึ่งความเจริญต่าง ๆ เหล่านี้เองอาจทำให้วัฒนธรรมของไทยที่มีอยู่ถูกอารยธรรมต่างชาติกลืนไม่เหลือวัฒนธรรมไทย ๆ ไว้เลย

ในภาคกลางของประเทศไทยซึ่งเป็นแหล่งที่รวมวัฒนธรรมที่สำคัญ ๆ และดั้งเดิมของไทยไว้มากมาย ซึ่งวัฒนธรรมต่าง ๆ เหล่านี้มีความเป็นเอกลักษณ์แสดงความเป็นชาติไว้หลายอย่าง เช่น

๑. สาขาศิลปกรรม ได้แก่ ภาษิต คำพังเพย นิทาน ปริศนา คำทาย ความเชื่อ เทพนิยาย นาฏศิลป์ คนตรีไทย ละคร ศิลปกรรม ปฏุมกรรมต่าง ๆ ฯลฯ

๒. สาขามนุษยศาสตร์ ได้แก่ ประเพณีการแต่งงาน การบวช การโกนจุก การปลูกเรือน การตั้งศาลพระภูมิ การทอดกฐิน คำนิยมต่าง ๆ ฯลฯ

๓. สาขาการช่างฝีมือ ได้แก่ การทอเสื่อกก การทอเสื่อไม้ไผ่ การแกะสลัก แกะบานประตูวัด การเย็บปักถักร้อย การเย็บตุ๊กตาเด็กเล่น การทำทอง การฝังมุกข์ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องจักสาน การตีเหล็ก ช่างไม้ ฯลฯ

๔. สาขากีฬาและนันทนาการ ได้แก่ มวยไทย ฟันดาบ กระบี่กระบอง ตะกร้อ หมากรูก ขนไก่ รุ่งกระป๋อง การกวดปลา ขนวัว การละเล่นต่างๆ เช่น เพลงเรือ รำกลองยาว ฯลฯ

๕. สาขาคหกรรมศาสตร์ ได้แก่ อาหารไทย ๆ เช่น การทำขนมหวานต่าง ๆ การแต่งกายแบบไทย ๆ ตามสมัยต่าง ๆ มารยาทไทย ๆ แม้กระทั่งการตกแต่งบ้านเรือน

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาถึงบทบาททางด้านการทำงานบูรณวัฒนธรรมของวิทยาลัยครูในเขตภาคกลางรวม ๑๑ แห่ง ซึ่งแต่ละแห่งก็จะมีบทบาทเฉพาะของตัวเองในขอบเขตจังหวัดที่วิทยาลัยครูนั้น ๆ รับผิดชอบอยู่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักดังนี้

๑. เพื่อศึกษาบทบาทการทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติ ของวิทยาลัยครูในเขตภาคกลาง
๒. เพื่อศึกษาถึงวิธีการดำเนินงานการส่งเสริม ทำนุบำรุงวัฒนธรรมท้องถิ่นใน เขตที่วิทยาลัยแต่ละแห่งรับผิดชอบ
๓. เพื่อศึกษาปัญหา และอุปสรรค ในด้านการดำเนินงานการทำนุบำรุง ส่งเสริม รักษาวัฒนธรรมท้องถิ่นของวิทยาลัยครูภาคกลาง
๔. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการทำนุบำรุงวัฒนธรรมท้องถิ่นในเขตวิทยาลัยครูภาคกลาง

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงบทบาทหน้าที่และการดำเนินงานของวิทยาลัยครูที่เปิดสอนวิชาชีพครูถึงระดับปริญญาตรีใน เขตภาคกลาง ซึ่งมีจำนวน ๑๑ แห่ง คือ วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูธนบุรี วิทยาลัยครูสวนดุสิต วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลัยการณ วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา วิทยาลัยครูจันทบุรี วิทยาลัยครูเทศบาล วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา โดยจะสอบถามผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน และคณะกรรมการประจำศูนย์วัฒนธรรม รวมทั้งสัมภาษณ์หัวหน้าฝ่ายกิจการนักศึกษา และประธานศูนย์วัฒนธรรมและ เลขาศูนย์วัฒนธรรม ใน เรื่องของบทบาท หน้าที่ และการดำเนินงานของวิทยาลัยครูใน เขตภาคกลาง ทางด้านการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ

ความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัย

๑. บทบาท หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมที่แสดงออกมาตามอำนาจหน้าที่ที่สถาบันได้รับ สถาบันหนึ่ง ๆ อาจมีหลายบทบาทก็ได้ และการแสดงบทบาทสามารถที่จะสังเกตและวัดพฤติกรรมออกมาเป็นปริมาณงาน และประเมินผลได้

๒. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ปรึกษา ควบคุมดูแลการดำเนินการของวิทยาลัย อันได้แก่ รองอธิการฝ่ายวิชาการ รองอธิการฝ่ายบริหาร รองอธิการฝ่ายกิจการนักศึกษา หัวหน้าคณะครุศาสตร์ หัวหน้าคณะวิทยาศาสตร์ หัวหน้าคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

๓. อาจารย์ผู้สอน หมายถึง ข้าราชการครูที่ทำหน้าที่สอน วิจัยบริการทางวิชาการแก่ชุมชนและทำหน้าที่บริหาร รวมทั้งทำหน้าที่อื่น ๆ ในวิทยาลัยครูในภาคเรียนที่สอง ปีการศึกษา ๒๕๒๕

๔. คณะกรรมการประจำศูนย์วัฒนธรรม หมายถึง บุคลากรอื่น ๆ ที่ทางสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เห็นเหมาะสมแล้วแต่งตั้งให้เป็นประธาน หัวหน้าฝ่ายต่าง ๆ ตามที่ทางสำนักงานฯ กำหนด

๕. ทำนุบำรุง หมายถึง การเก็บรักษา อนุรักษ์ ส่งเสริมให้คงอยู่สืบไป และรวมหมายถึงการวิวัฒนาการให้ดีขึ้นด้วย

๖. วัฒนธรรม หมายถึง สิ่งที่ตั้งงามที่เป็นมรดกทางสังคมของไทยประจำชาติ และประจำท้องถิ่นในเขตภาคกลาง ที่ควรจะหวงแหน และรักษาให้คงอยู่สืบไป

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็น ผู้บริหาร อาจารย์ และคณะกรรมการประจำศูนย์วัฒนธรรมในวิทยาลัยครู ๑๑ แห่ง โดยใช้วิธี ดังนี้

๑.๑ กลุ่มผู้บริหาร ได้แก่ ผู้บริหารระดับหัวหน้าคณะวิชาขึ้นไป
จำนวนทั้งสิ้น ๓๗ คน โดยใช้ประชากรทั้งหมด

๑.๒ กลุ่มอาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีสุ่มแบบ Stratified Random
Sampling จากผู้สอนรายวิชาตรงตามสาขาทางด้านวัฒนธรรมทั้ง ๔ สาขา ได้แก่
สาขาศิลปะ สาขามนุษยศาสตร์ สาขาช่างฝีมือ สาขากีฬาและนันทนาการ และสาขา
คหกรรมศาสตร์ จำนวนทั้งสิ้น ๑๖๕ คน

๑.๓ กลุ่มคณะกรรมการประจำศูนย์วัฒนธรรม ได้แก่ ประธานศูนย์ ฯ
รองประธานศูนย์ ฯ เลขานุการศูนย์ ฯ หัวหน้าฝ่ายต่าง ๆ จำนวนทั้งสิ้น ๘๘ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือทำการ
วิจัย ๒ ประเภทคือ

๑. แบบสอบถาม

๒. แบบสัมภาษณ์

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น ๔ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะ
คำถามที่ใช้เป็นแบบเลือกตอบ (Check List) และแบบปลายเปิด (Open Ended)

ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านวิธีดำเนินงาน ลักษณะและ
เป้าหมายของการจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมของวิทยาลัยในรอบปีการศึกษา ๒๕๒๕
ซึ่งมีอยู่ ๒ ส่วนด้วยกัน คือ

๑. ลักษณะงานทางด้านวัฒนธรรมที่วิทยาลัยได้จัดให้มีขึ้น

๒. วิธีดำเนินการที่วิทยาลัยได้กระทำ เป็นผลสำเร็จ

โดยลักษณะคำถามที่ใช้เป็นแบบจัดอันดับความสำคัญ

ตอนที่ ๓ เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมทางด้าน
วัฒนธรรมของวิทยาลัยในปีการศึกษา ๒๕๒๕ โดยแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน คือ

๑. การดำเนินกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมในลักษณะที่เกี่ยวกับการ
การสอน การจัดประกวดหรือจัดแข่งขัน การวิจัยศึกษาและรวบรวม การประสานงานติดต่อ
ด้านทัศนศึกษา ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านเทคนิคและวิธีการอื่น ๆ ลักษณะคำถามในส่วน
นี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า ซึ่งมีระดับน้ำหนักให้เลือก ๔ ระดับ คือ ปฏิบัติมากที่สุด
ปฏิบัติค่อนข้างมาก ปฏิบัติค่อนข้างน้อย และปฏิบัติน้อยที่สุดหรือแทบไม่ได้ปฏิบัติเลย

๒. กิจกรรมที่วิทยาลัยจัด แล้วได้รับความสนใจและความสำเร็จมากที่สุด ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด

ตอนที่ ๔ เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการแสดงบทบาททางด้านวัฒนธรรมของวิทยาลัย ในปีการศึกษา ๒๕๒๕ โดยแบ่งเป็น ๕ ด้าน คือ

๑. ด้านการดำเนินงานและวิธีการทำงาน
๒. ด้านการประสานงานกับหน่วยงานอื่นทั้งภายในและภายนอกวิทยาลัย
๓. ด้านบุคลากร
๔. ด้านปัญหาและอุปสรรคด้านวิชาการ
๕. ด้านปัญหาทั่วไป

โดยมีลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า มี ๕ ระดับ คือ มีปัญหามากที่สุด มีปัญหาค่อนข้างมาก มีปัญหาค่อนข้างน้อย มีปัญหาน้อยที่สุดหรือไม่มีปัญหาเลย และไม่ทราบข้อเท็จจริง

แบบสัมภาษณ์ แบ่งออกเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้ให้สัมภาษณ์ ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ และปลายเปิด

ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมที่วิทยาลัยได้จัดให้มีขึ้นในปีการศึกษา ๒๕๒๕ ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด

ตอนที่ ๓ เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินบทบาททางด้านวัฒนธรรมของวิทยาลัย ในปีการศึกษา ๒๕๒๕ ลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบระบุปัญหาอื่น ๆ นอกเหนือจากที่ปรากฏอยู่ในแบบสอบถาม

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เดินทางไปแจกแบบสอบถามและทำการสัมภาษณ์ด้วยตนเองที่วิทยาลัยครูเขตภาคกลางทั้ง ๑๑ แห่ง และเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล จากแบบสอบถามที่ตอบแล้วได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติ ต่าง ๆ คือ ค่าร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

๑. เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนและการกำหนดนโยบายการดำเนินงานของวิทยาลัยครูและของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
๒. เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงาน และจัดทำโครงการของศูนย์วัฒนธรรมในวิทยาลัยครู เพื่อการจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมแก่นักศึกษา
๓. เพื่อเป็นข้อมูลและแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตร และจัดกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแผนงานทางด้านวัฒนธรรมของชาติ
๔. เพื่อเป็นแนวทางกระตุ้นเตือนผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน และบุคคลที่เกี่ยวข้องให้ตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมของชาติและของท้องถิ่นให้มากขึ้น และปฏิบัติภาระหน้าที่ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. ๒๕๑๘ ที่ว่า "ให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันการศึกษาและการวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวิชาการและผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ทำการวิจัยส่งเสริมวิชาชีพ และวิทยฐานะของครู อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ผู้บริหารการศึกษา ทำนุบำรุงวัฒนธรรมและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม" (กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๒๔: ๖๒) มากยิ่งขึ้น
๕. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ในด้านการจัดการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย